

Antoni Cumella i què ciutadana, política i

ANTONI CUMELLA, va néixer a Granollers el 31 d'agost del 1913.

Ceramista universal, renovador constant, creador inesgotable. Amb ell, sempre hi ha la sorpresa de la nova creació. Impressionen tant les formes innombrables dels seus gerros, com la disciplina de la forma en les seves escultures i relleus.

Lliberal des de sempre, aquest ha estat potser el seu gran defecte, amic dels amics i amb un gran sentit crític. Molt observador, capaç de fer una psico-anàlisi al seu interlocutor, sense gaire marge d'error. Vulgues o no, tard o d'hora se li ha de donar la raó.

Home de casa, delicat amb els amics, però temible per als que no ho són tant.

Gran treballador, il·lusionat per la feina ben feta i aimant d'aquella modalitat avui quasi desapareguda que és el diàleg creador.

El seu aspecte és de persona afable. A voltes però un pel punxagut.

Li agrada la bona cuina que a vegades ell mateix prepara.

Té una memòria extraordinària, la qual cosa a vegades li crea problemes.

Gran coneixedor dels secrets del foc i no cal dir de la terra i del color; conseqüència d'això, ha aconseguit tota mena de filigranes i meravelles.

No té pèls a la llengua; això hi ha qui no li perdona. Potser que sigui aquesta la causa que encara hi hagi a casa nostra algú que no el conegui.

—Com veus el moment polític actual?

—Ai! Que encara té defectes del règim anterior. A molts del polítics actuals els costa d'arribar a ser veritables demòcrates, i que consti que no faig referència als de cap partit polític en concret. És un vici massa generalitzat. L'excusa podria ser «els 40 anys», però el temps passa i aviat ja no serà excusa. Malgrat tot, vull mantenir una l'hògica esperança.

—I a nivell local?

—Per mor de no militar en cap partit polític, desconec moltes interioritats, i per tant estic relativament informat. Com és natural, la política local va a un remolc més o menys aproximat de la política general del país. Ara bé: pels comentaris que m'arriben, crec en una bona intenció i, sobretot, en unes ganes d'entesa pel bé de Granollers que anima en general els que han sortit elegits per ocupar els càrrecs de l'Ajuntament. Això em permet d'ésser més optimista pel que fa a la política local que no pas envers la general.

—Penso que hi ha un punt difícil de tractar, però que la teva opinió s'ha de fer sentir. Em refereixo al Museu: què s'ha de fer?

—Montserrat: què t'he fet, que em vulguis comprometre d'aquesta manera? Quan em vares telefonar per dir que volies fer-me unes preguntes per Plaça Gran, va ser la primera que vaig pensar que em faries. Però una pregunta mereix una resposta. No vull defugir-la, però crec que no és fàcil de contestar.

Què s'ha de fer amb el Museu? Ara ja està construït. No vull dir tan sols com m'agrada l'edifici perquè és obra del meu gendre, Josep Maria Botey, junt amb els seus col·legues Andreu Bosch i Lluís Cuspinera. Però la feina ve ara: FER-LO.

Com? La resposta és aquesta: l'ha de fer possible l'Ajuntament. La responsabilitat és seva, i no és gens fàcil. Manera de fer-lo? Per mi (i és un punt de vista personal després de l'experiència deguda als profunds contactes que he tingut amb molts i importants museus, degut a la meua professió), cal nomenar un patronat, poc nombrós, coneixedor del tema, i molt responsable. El risc del nomenament d'aquest patronat, a principis de segle hauria estat format per l'Alcalde, el Regidor, el Jutge, el Tinent de la Guàrdia Civil, el primer contribuent, i «la

bella señorita». No som a principis de segle, però estem al final i el risc persisteix en el fons, però les formes són unes altres. És un toc d'atenció important. Un dels perills és, per exemple, el caure en els presidents de les entitats A, B, C, i D... o Z. Un altre perill, en els amics o simpatitzants polítics. És dur haver-ho de dir, però és així.

Tot això s'ha de meditar i sospesar molt bé. El Museu no pot estar destinat a exposar el trosset de terrissa trobat a tal lloc i tal dia per Tal o Tal; ni tampoc per exposar l'última idea genial de l'últim que ha llegit una revista de tal o tal tendència, el que ara d'una manera tan explícita se'n diu «una parida»; com tampoc els paisatges o bodegons de l'últim aficionat local. No, no i no! Un museu és una cosa molt seriosa i, si es porta com cal, té, o ha de tenir, una projecció molt important en la vida de les ciutats, i per tant dels homes. Una altra cosa que s'hauria d'evitar a tot preu, és deixar servir el Museu per a qualsevol acte polític. En les diverses converses que havia sostingut amb l'alcalde anterior Francesc Llobet, sempre li havia posat aquestes condicions; aquestes, i la d'un pressupost fix per cada any.

Com és natural, aquest patronat responsable nomenat per l'Ajuntament, hauria d'ésser escoltat pel dit Ajuntament a l'hora de nomenar el personal que l'ha de dirigir i hi ha de treballar.

Per tant: res de presses, però no es pot deixar dormir. Entrem en temps de vacances, però l'octubre s'acosta i la feina està per fer.

—Granollers havia organitzat un premi de pintura que en les seves 6 convocatòries va donar molta vida a la

Construir el Museu en liberal va ser una sortida

ciutat, i tingué un prestigi i una ressonància generals. Per motius que aleshores se'n deia polítics no va continuar. Creus que és l'hora de fer-lo reviuere?

—Si es vol fer reviuere el Premi Granollers, penso que s'hauria d'organitzar d'una forma molt diferent de l'anterior. Les circumstàncies generals són totalment unes altres, i el món —o el mercat, si vols— de l'art, més que cap. En cas de reviuere'l, jo crec que l'hauria d'organitzar el Museu, que era oficial-